

ῥανίς ἂν προσετίθετο θὰ ἐπλημμύρει· διέταξε δὲ νὰ εἰσέλθῃ ὁ ὑποψήφιος.

Ὁ Ζέμπ εἰσῆλθε καὶ ὁ πρόεδρος ἐγερθεὶς ἐδείξε μετὰ λύπης τὸ ποτήριον, τὸ τόσον ἐκχειλισμένον. Ὁ δόκτωρ εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι ὅλαι αἱ θέσεις ἦσαν πλήρεις ἀλλὰ γωρὶς νὰ ἀποθάρρυνθῇ ἠθέλησεν ἀπ' ἐναντίας νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι ἂν ἐπρόσθετον καὶ ἓνα ἄλλο μέλος δὲν θὰ ἐβλάπτε. Καὶ ἰδὼν κατὰ γῆς φύλλον ῥόδου τὸ ἐλάβε καὶ τὸ ἔθεσε μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὥστε οὕτε ῥανίς ἐχύθη. Ἡ εὐρυΐης αὕτη ἀπάντησις ἐχειροκροτήθη παρ' ὅλων καὶ ὁ Δόκτωρ Ζέμπ ἐγείνεν εὐθὺς δεκτῶς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς τρία πτηνά.

ψάλλοντα παρὰ τὴν θυρίδα μου.

—οοο—

Τίς πνοή, παιδοὶ μου ξένοι, τὴν ἐρήμην μου θυρίδα
Νὰ κοσμήσετε σὰς στέλλει μὲ τ' ὠραῖόν σας περὶν;
Τίς σὰς στέλλει εὐθυμίαν νὰ μοὶ φέρετε κ' ἐλπίδα,
Τίς τὸν οἶκόν μου σὰς εἶπε κ' ἤλθατε χαρὰς χορὸν
Νὰ μοὶ ψάλατε πτηνά;

—

Μὴ δὲν εἶδατε πῶς ἔχουν αἱ θυρίδες μου χιόνα
Πῶς ἐθάμβωσ' ἡ θερμότης μου τὰς ὕλους των πνοή;
Κ' ἐνομίσατε ἀνθοῦντα ὅτι θὰ εὐρήτε κλῶνα,
Ὅτι τοῦ φυλλώματός του θὰ συμψάλῃ ἡ θροή
Μὲ τὸ ἔμμασας πτηνά;

—

Ἡ μὴ βίαιος σὰς φέρει νότος ἀπὸ ἄλλας χώρας
Καὶ τὸ αἶσλόν ποθεῖτε φιλοξένου ἐροφῆς;
Ἡ τὸ ἔμμα σας πωλεῖτε ἀντὶ θάλασσας μετὰ ὕρας,
Ἡ μοὶ φέρετ' εὐθυμίαν εἰς ἀντάλλαγμα τροφῆς,
Ὡς πεινῶντά μου πτηνά;

—

Ἐλθετε νὰ σὰς θερμάνω εἰς νεανικὰς ἀγκάλας,
Εἰς καρδίαν ἥτις πάλλει ἔτ' ὑπὸ τὸν παγετόν, . . .
Ὅπως σεῖς ἐξόριστοί μου, εἰμ' ἐξόριστος ὁ τάλας.
Τὴν χαρὰν ἦντιν' ἀφῆκα, μάτην κύκλω μου ζητῶν,
Ὡς τὸ θάλαπος σεῖς πτηνά!

—

ὦ! εἰς τ' ὄμμα σας ἡλίου θὰ εὐρῶ παιδοῦ ἀκτιῶνα,
Εἰς τὸ ῥάμφορ σας θ' ἀνελήσω ἄρωμα πατρίου γῆς,
Θὰ φιλήσω τὰ περὰ σας, κ' ἴσως εὐρῶ κ' εἰς ἐκεῖνα
Δρόσου καὶ σταγὺνα μίαν, δάκρυ ἀττικῆς αὐγῆς! . . .
Καλῶς ἤλθατε πτηνά!

—

ὦ! εἰπάτε μοι ὠραῖοι τῆς πατρίδος ταχυδρόμοι.
Λαμπ' εἰς γαλανὸν φοῖβος, ὅπως πάντοτ', οὐρανόν;
Προεδρεύει τῶν χορῶν σας λάλος ἀηδὼν ἀκόμη,
Ψάλλει ἔτ' ὑπὸ τὴν χλόην τ' ἄσμα τὸ νυκτερινόν
Γρόλλος εὐθυμος πτηνά;

—

Σπινθηρίζουν τ' ἄστρ' ἀκόμη ὅπως θρόμβιατ' ἀδριάντων;
Ῥαίνουν αἱ πορτοκαλλεῖ μ' ἀνθὰ των τοὺς ἐραστὰς
Ὅσοι ὄρους ἀνταλάσσουν ὑπὸ τὴν πιστὴν σκιάν των;
Εἶν' ἡ φύσις, ὅπως ἦτον, νυμφικὴ, παιδρὰ πιστὰς;
ὦ! εἰπάτε μοι, πτηνά!

—

Ναί, ὦ! ναί, παιδρὰ τὸ λέγει τὸ τριπλὸν καλὰθιμά σας,
Τὸ προδίδει ὁ μικρὸς σας σπινθηρίζων ὀφθαλμός,
Κ' εἰς τὰ βάθη τῶν στηθῶν μου, σύμφωνα πρὸς τὰς φωνάς σας
Μυστικὴ φωνή τις ἄλλη, ζωηρὸς χαρὰς παλμός
Μοὶ τὸ βεβαίει, πτηνά.

—

Πλὴν, . . . εἰπάτε μοι, πτηνά μου. . . οἱ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι
Οὐς σιγὰ ἀποκοιμίζει ἡ ζωὴ, τροφὸς καλὴ, . .
Ἐνθυμοῦνται ἂν καὶ ἄλλος ἐξῆ πρὶν μαζί των, χύνει
Στόνον ἓνα ἡ ψυχὴ των, . . δάκρυ τ' ὄμμα των βολεῖ
Εἰς τὴν μνήμην μου, πτηνά;

—

Ἡ ἐσθέσθη τ' ὄνομά μου τῶν βημάτων μου ὀπίσω
Ὡς τοῦ πλοίου μου ὁ αὐλαξ, ὅπερ μ' ἔσυρε μακρὰν
Ἡ εἰς τὴν πατρίαν χώραν ἐπιστρέφων, θ' ἀπαντήσω
Ἀγνωστος γνωστός καὶ ζῶσα ἡ ἀγάπη μου νεκρὰν
Τὴν ἀγάπην των, πτηνά;

—

Μὴ σιγάτε! . . . τὴν σιγὴν σας ὦ! ἐμάντευσα, πτηνά μου;
Εἰς τῶν φίλων μου τὰ στήθη ἡ ἀγάπη των δὲν ζῇ!
Εἰς τῶν φίλων μου τὰ χεῖλη ἐμαράνθη τ' ὄνομά μου.
Κ' ἐμαράνθ' εἰς τὰς ψυχὰς των καὶ ἡ μνήμη μου μαζί! . . .
— Μ' ἐληομόνησαν, πτηνά.

—

Ἄς μὲ λησμονοῦν! . . . ἂν ὁμως πάλιν, ξένοι μου, σὰς φέρει
Εἰς τῆς Ἀττικῆς τὰς ὄχθας παγετοῦ βεβρῶ πνοή,
Εἶπατ' ὅτι οἱ ἐκεῖνης σὰς ἐρώτων, . . . ὅτι σπαίρει
Ἡ ψυχὴ μου, . . . ὅτι μ' εἶνε ἡ ἀγάπη των ζωή,
Ὅπως σεῖς χαρὰ, πτηνά!

—

Εἶπατέ τοις ὅτι βλέπω εἰς τὰ πνίγοντά με νέφη
Τοῦ πατρίου οὐρανοῦ μου τὴν σινδόνην τὴν γλαυκὴν,
Ὅτι μί' ἀκτίς ἡλίου φανταστοῦ ἐδῶ μὲ τρέφει,
Ὅτι ζῶ εἰς τὴν ἐμείχλην, ἀναπνέων ἀττικὴν
Ζεφυρίτιδα, πτηνά.

—

Εἶπατέ τοις, . . πλὴν πτηνά μου, . . ἂν ἀντὶ νὰ τοῖς εἰπῇτε
Ὅλ' αὐτὰ εἰς τὰ φτιά σας μ' ἐλαμβάνετε περὰ,
Καὶ μ' ἐφέρειτ' ἐκεῖ κάτω, παροδίτην παροδίται, . . .
— Πλὴν πετάτε, . . ὦ ἡ πτέρυξ σὰς διώκει τοῦ βεβρῶ, . . .
Κατευόδιον, πτηνά!

—

Βερολίνον 25 Νοεμβρίου 1861.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.